Socialförsäkringsutskottets betänkande 1983/84:8

om vissa invandrarfrågor

Motioner

I motion 1982/83:1111 av Karin Andersson m. fl. (c) hemställs i yrkande 4 att riksdagen beslutar att uttala att de i statens invandrarverks rapport föreslagna åtgärderna tas till utgångspunkt för ett fortsatt reformarbete för invandrarkvinnor.

I motion 1982/83:2193 (motivering i motion 1982/83:2190) av Sture Korpås m. fl. (c, fp) hemställs i yrkande 2 att riksdagen beslutar att som sin mening ge regeringen till känna de särskilda förhållanden och problem som Uppsala läns stora invandrarkommuner har och därvid begära åtgärder för att lösa problemen.

Övriga yrkanden i motion 1111 och i motion 2193 har behandlats av arbetsmarknadsutskottet.

Invandrarverkets (SIV) Rapport nr 2/82 Invandrarkvinnor

Huvudsakligt innehåll

I Rapport nr 2/82, Invandrarkvinnor, framhålls inledningsvis att invandrarkvinnor är en ytterst heterogen grupp med olika förutsättningar i det svenska samhället. Beslut om samhällsinsatser såväl inom som utanför SIV måste baseras på en mer nyanserad och realistisk bild av invandrarkvinnornas situation. SIV har därför sammanställt den kunskap som finns om kvinnorna i vissa invandrargrupper. Denna kunskap bygger dels på material som tagits fram i tidigare rapporter, dels på utsagor från kvinnorna själva. Rapporten innehåller också förslag till åtgärdsprogram.

I rapporten beskrivs bl. a. utbildnings-, arbetsmarknads- och familjesituationen för jugoslaviska, turkiska, assyriska och syrianska, polska, grekiska och finländska kvinnor.

Sammanfattningsvis konstateras att invandrarkvinnorna många gånger möter samma svårigheter som svenska kvinnor. De har således ofta sämre utbildning än männen, svårigheter på arbetsmarknaden, problem med att få barnomsorgen ordnad, dubbla kvinnoroller etc. Även om invandrarkvinnornas problem ofta är mera påtagliga än svenska kvinnors måste många av invandrarkvinnornas frågor ses som allmänna samhällsfrågor och lösas genom allmänna samhällsåtgärder. Åtgärderna måste emellertid göras mer flexibla och anpassas till det mångkulturella samhälle vi har i dag.

Invandrarkvinnorna möter emellertid också svårigheter som inte delas av svenska kvinnor utan som har uppkommit genom att de har invandrat. Ett

Rättelse: S. 10 Står: *SoU 1983/84:12* Rättat till: *SfU 1983/84:8*

exempel härpå är ett särskilt behov av undervisning i svenska språket. I rapporten pekas också på faran av specialinriktade åtgärder eftersom sådana ofta innebär kortsiktiga lösningar. Dessutom finns det i ekonomiskt besvärliga tider en risk för att resurserna för sådana specialåtgärder minskar.

Rapporten utmynnar i förslag till åtgärder som regeringen bör ta ställning till inom följande områden:

- föräldrautbildningstjänster,
- kollektiv ansökan om vuxenstudiestöd,
- invandrarkvinnoorganisationers och -kommittéers möjlighet att få del av statsbidrag till kvinnoorganisationer,
- timersättning vid grundutbildning för vuxna,
- mellanstadiekurser inom kommunal vuxenutbildning,
- eventuell särskild kvot för invandrare inom folkbildningen.

SIV anser att vissa frågor bör prioriteras, nämligen

dels några av förslagen som kräver regeringens ställningstagande: föräldrautbildningstjänster, kollektiv ansökan om vuxenstudiestöd och bidrag till kvinnoorganisationer,

dels följande frågor: barnomsorg, anpassad minoritetsinriktad information, grundutbildning för vuxna och undervisning i svenska som främmande språk, tvåspråkig samhällsservice, förbättrat förebyggande arbete i invandrarfamiljer och förbättrad handläggning vid omhändertagande av invandrarbarn, förbättrad rehabilitering av invandrarkvinnor, "översättning" av utländska examina och särskilt hänsynstagande vid prövning av tillståndsärenden i de fall kvinnorna har förlorat anknytningen till Sverige genom skilsmässa.

Behandlingen av rapporten

Ett flertal myndigheter har till SIV lämnat synpunkter på rapporten om invandrarkvinnorna. Av yttrandena över rapporten framgår att flera myndigheter redan vidtagit åtgärder i enlighet med förslagen. I övrigt stöds flera av förslagen av resp. myndighet.

När det gäller *åtgärder inom vuxenutbildningsområdet* uppger universitets- och högskoleämbetet (UHÄ) att ämbetet har tagit upp lärarsituationen inom grundutbildningen för vuxna i anslagsframställningen för budgetåret 1983/84 i vilken bl. a. ett större antal lärarkategorier aktualiserades.

Både centrala studiestödsnämnden och riksförsäkringsverket kommenterar i sina yttranden reglerna för sjukpenning när timersättning utgår vid grundutbildning för vuxna. Riksförsäkringsverket uppger att skrivelser i frågan har överlämnats till sjukpenningkommittén. Kommittén föreslår i betänkandet SOU 1983:48, Egenföretagares sjukpenning m. m., att deltagare i grundutbildning för vuxna skall få behålla sin sjukpenninggrundande inkomst under studietiden. Betänkandet bereds f. n. inom regeringskansliet.

Beträffande mellanstadiekurser inom kommunal vuxenutbildning uppger skolöverstyrelsen (SÖ) att styrelsen har begärt att få inrätta sådana kurser i svenska, matematik och samhällskunskap men har fått avslag av regeringen.

SÖ uppger vidare att ett kommenterande material i ämnet svenska som främmande språk skall tas fram. (Materialet har publicerats i juni 1983.) Beträffande utbildning på andra språk än svenska meddelar SÖ att en språklig bearbetning av vissa läromedel skall göras samt att SÖ skulle kunna inrätta tjänster för hemspråksassistenter vid AMU-center om behov finns och erforderliga medel ställs till förfogande.

Arbetsmarknadsstyrelsen (AMS) berör yrkesutbildningen inom arbetsmarknadsutbildningen och uppger att försöksverksamhet med s. k. "varvad utbildning" pågår.

UHÄ förklarar i sitt yttrande beträffande utländska examina att utländsk högskoleutbildning kan tillgodoräknas i Sverige enligt 7 kap. 7–9 §§ högskoleförordningen. Ämbetet finner det också angeläget att "översätta" utländska examina och skall därför ta upp överläggningar med bl. a. SIV och SÖ i den frågan.

SIV har i en särskild skrivelse till regeringen den 12 november 1982 hemställt att invandrarorganisationerna skall ses som en prioriterad grupp vad gäller rätten till dagstudiestöd och få möjlighet att göra kollektiv ansökan härom.

När det gäller *åtgärder inom det sociala området* tar bl. a. socialstyrelsen upp frågan om hur barnomsorgen för olika minoritetsgrupper skall lösas. Styrelsen kommer att överväga att från kommunerna begära in redovisning om hur man löser barnomsorgen för olika minoritetsgrupper i barnomsorgsplanerna.

Beträffande föräldrautbildningen anser socialstyrelsen att principen bör vara att denna skall ingå som en integrerad del av mödra- och barnhälsovården och att landstingens verksamhet skall anpassas till de regionala förhållandena.

Socialstyrelsen uppger också att det i styrelsens invandrarprogram kommer att ges information om hur utredningar görs i vårdnadsfrågor eller när fråga uppkommer om omhändertagande av barn.

Förslagen till *åtgärder inom informationsområdet* kommenteras av flera myndigheter. Både socialstyrelsen och riksförsäkringsverket pekar på det material som utarbetas inom resp. myndighet på olika språk. AMS poängterar allmänt myndigheternas ansvar för att göra samhällsinformationen tillgänglig för invandrarkvinnorna.

Förutom de uppgifter om pågående arbete för invandrarkvinnorna som framkommit i de olika myndigheternas yttranden över rapporten redogör SIV i sin anslagsframställning för budgetåret 1984/85 om verkets pågående och planerade insatser för invandrarkvinnorna. I anslagsframställningen uppges sålunda att verket fr. o. m. budgetåret 1980/81 har avsatt personalre-

surser för arbete med särskild inriktning på invandrarkvinnor. Arbetet beräknas pågå t. o. m. budgetåret 1984/85.

Utredningsförslag m. m.

Den statliga jämställdhetskommittén gjorde år 1980 en studie om de utländska kvinnornas situation i Sverige (Ds A 1981:2, Invandrarkvinnor och jämställdhet).

Av studien framgick bl. a. följande. I sydeuropeiska invandrargrupper är den kvinnliga förvärvsfrekvensen mycket hög trots att kvinnorna traditionellt oftast inte har arbetat utanför hemmet innan de kom till Sverige. Bland jugoslaverna i Sverige är t. ex. lika många kvinnor som män ute i arbetslivet. Lågutbildade utländska kvinnor arbetar utanför hemmet i större utsträckning än lågutbildade svenska kvinnor, medan högutbildade utländska kvinnor förvärvsarbetar i betydligt lägre grad än svenska kvinnor med motsvarande utbildning. Studien visar också att kvinnor med vårdansvar för barn genomgående förvärvsarbetar i högre utsträckning än sina medsystrar utan vårdansvar inom motsvarande medborgarskaps- och åldersgrupper.

Av studien framgår också att den utländska kvinnan oftare än den svenska kvinnan och den utländske mannen drabbas av arbetslöshet. Anledningen till detta kan bl. a. vara att hon generellt sett har lägre utbildning än den svenska kvinnan och den utländske mannen, att hon har dåliga språkkunskaper och att hon ofta saknar möjlighet att ta arbete på grund av bristande barnomsorg.

Även SFI-kommittén, som utrett frågan om svenskundervisning m. m. för invandrare, har i sitt betänkande SOU 1981:86, Svenskundervisning för vuxna invandrare, tagit upp invandrarkvinnornas situation. I betänkandet framhålls att gruppen hemarbetande invandrarkvinnor är mycket liten och att det bland dessa förmodligen finns personer som är starkt isolerade från det svenska samhället och i mycket stort behov av bl. a. språkundervisning. Kommittén ansåg emellertid att inte endast de hemarbetande kvinnornas situation är svår. Även de invandrarkvinnor som har flera arbeten och dessutom ansvar både för hemmets skötsel och barn befinner sig i en ytterst ansträngd situation som innebär mycket små möjligheter att tillvarata rätten till svenskundervisning eller annan utbildning. Kommittén konstaterar därför att det behövs både särskilda resurser för att nå ut till kvinnorna och resurser för att skapa förutsättningar för studier. Sådana praktiska förutsättningar är t. ex. organiserad barntillsyn och studiestöd. Dessutom bör studierna anpassas till invandrarkvinnornas livssituation och bakgrund. Detta kan ske bl. a. genom att lärarna får insikt i och förståelse för invandrarkvinnornas situation.

Slutligen har SIV och socialstyrelsen i en gemensam skrivelse till regeringen den 6 juli 1983 pekat på de svårigheter som finns att ordna barnomsorgen i samband med grundutbildning för vuxna som inte har tillräckliga kunskaper i bl. a. svenska. Framställningen behandlas i proposition 1983/84:9 om

statsbidrag till barnomsorg och social hemhjälp. Förslaget i propositionen innebär att särskilda medel avsätts för barn med behov av särskilt stöd. På detta sätt bör kommunernas åtgärder i detta sammanhang kunna underlättas.

Statligt stöd till invandrarkommuner

Gällande ordning

I förordningen (1979:1120) om ersättning för bistånd till flyktingar m. fl. stadgas att kommunerna har rätt till ersättning av staten för ekonomisk hjälp till utländska medborgare i vissa fall. I enlighet härmed får kommunerna ersättning för ekonomisk hjälp m. m. som har lämnats åt flyktingar samt åt personer som väntar på uppehållstillstånd.

Med flyktingar avses i förevarande hänseende inte endast de som är att anse som flyktingar enligt 3 § utlänningslagen utan även följande grupper (1 §):

1. utlänningar som har tagits emot i Sverige efter särskilda regeringsbeslut,
2. utlänningar som har fått uppehållstillstånd i Sverige på grund av förhållanden som avses i 5 eller 6 § utlänningslagen, dvs. krigsvägrare eller personer med flyktingliknande skäl,
3. utlänningar som på grund av sjukdom, handikapp eller annat särskilt förhållande har fått uppehållstillstånd av humanitära skäl,
4. make eller hemmavarande ogifta barn under 18 år till personer under 1–3.

Det är regeringen eller invandrarverket som bedömer om en person är flykting eller i bidragshänseende jämställd med flykting.

I det följande används begreppet flykting om alla de ovan nämnda grupperna, trots att alla inte är flyktingar i utlänningslagens mening.

Ersättning från staten utgår för ekonomisk hjälp som har lämnats enligt 6 § socialtjänstlagen till flyktingar. För att täcka även andra sociala kostnader som kommunen kan ha haft utgår ytterligare ersättning med 25 % av ekonomisk hjälp som har lämnats (3 §). Ersättning lämnas för kostnader som uppkommer under det år en person beviljas uppehållstillstånd som flykting samt under ett visst antal år därefter.

Kommunernas kostnader för personer som väntar på uppehållstillstånd (väntare) ersätts av staten i de fall hjälpen har lämnats enligt 6 § socialtjänstlagen. Dessutom lämnas ersättning för kostnader som har uppkommit vid vård av barn i ett annat hem än barnets eget. Ersättning utgår även för kostnader som avser hjälp till hemresan åt den som vill lämna Sverige och som inte själv kan betala reskostnaden (4 §). I vissa fall lämnas också ersättning för kostnader som uppkommer efter det att en ansökan om uppehållstillstånd har avslagits.

I samband med behandlingen i riksdagen av proposition 1979/80:38 om ersättning till kommunerna för hjälp till flyktingar m. fl. behandlade socialutskottet (SoU 1979/80:22) även vissa motionsyrkanden som syftade till att – utöver vad de i propositionen föreslagna bestämmelserna skulle leda till – tillförsäkra ersättning åt kommuner, som exempelvis vid stor, plötslig invandring drabbas av extraordinära kostnader inom invandrarområdet. Olika lösningar hade föreslagits i motionerna, bl. a. en differentiering av den procentsats efter vilken schablonersättningen skulle utgå.

Utskottet hänvisade till uttalanden i propositionen om att speciellt höga kostnader för invandrare hörde till de faktorer som kunde utgöra grund för extra skatteutjämningsbidrag. Tanken på särskilda ersättningsregler för angivna situationer avvisades. Behovet av statliga insatser borde enligt propositionen bedömas från fall till fall, då särskilda skäl finns.

Socialutskottet delade denna uppfattning och ansåg att regeringen därför efter en prövning av de individuella omständigheterna för varje kommun fick ta ställning till såväl om det förelåg skäl för särskilt statsbidrag som i vilken utsträckning sådant bidrag skulle utgå.

Regeringen har härefter i skilda beslut funnit att det förelegat särskilda skäl för att bevilja vissa kommuner ersättning för kostnader som kommunen haft till följd av stor invandring. På samma sätt har regeringen beviljat vissa kommuner extra skatteutjämningsbidrag för deras kostnader inom invandrarområdet.

Utredningsförslag

Invandrarpolitiska kommittén (IPOK) konstaterar i betänkandet SOU 1983:29, Invandringspolitiken – Förslag, att det finns ett behov av bättre beredskap vid onormalt stor tillströmning av spontant inresta utlänningar. Staten föreslås därför ta ansvar för att bostäder erbjuds väntarna i de fall dessa inte har bostadsfrågan löst genom t. ex. inkvartering hos anförvanter. Invandrarverket bör kunna träffa avtal med kommuner om att bostäder skall ställas till förfogande för väntare. Den som inte har sin bostadsfråga löst skall få ett erbjudande om bostad under väntetiden.

Även i övrigt bör staten enligt IPOK:s förslag ta ett större ansvar för väntarna än hittills. Staten bör således ta hela ansvaret för de kostnader som kommunerna åsamkas för åtgärder, som de är skyldiga att vidta för väntarna, i den mån kostnaderna inte ersätts enligt generella statsbidragssystem. Utöver vad som täcks enligt nu gällande förordning innebär förslaget att ersättning också skall utgå för kostnader för den personal inom kommunens socialförvaltning, som svarar för att stöd och ekonomisk hjälp ges, samt för kostnader för tolkservice, hälsokontroller och i förekommande fall andra nödvändiga vård- och behandlingsinsatser.

IPOK:s förslag bereds f. n. inom regeringskansliet.

Utskottet

I betänkandet behandlas två yrkanden i motioner som väckts under den allmänna motionstiden vid riksmötet 1982/83 och därefter remitterats till arbetsmarknadsutskottet. Sedan riksdagen den 18 maj 1983 beslutat att överflytta handläggningen av bl. a. invandrarfrågorna från arbetsmarknadsutskottet till socialförsäkringsutskottet (KU 1982/83:31) har motionsyrkandena överlämnats till socialförsäkringsutskottet.

Åtgärder för invandrarkvinnor

Sverige har haft en förhållandevis stor invandring under efterkrigstiden. Arbetskraftsinvandringen har dominerat under långa perioder, men även flyktingar och nära anhöriga till dem som redan invandrat har kommit till Sverige i icke ringa omfattning.

Bakgrunden till det individuella beslutet att bryta upp från hemlandet för att söka sig till ett annat land varierar. En anledning kan vara svårigheter att finna sysselsättning. En annan anledning kan vara förföljelse på grund av politisk eller religiös uppfattning. Ytterligare skäl för utvandring utgör önskan att bosätta sig hos nära anhöriga som redan har utvandrat.

I invandrarverkets Rapport nr 2/82 Invandrarkvinnor framhålls att kvinnornas motiv för utvandring i många fall kan skilja sig från männens. Många kvinnor har inte själva valt att utvandra utan följt sina män. Förhållandena i det nya landet för dessa kvinnor kan vara annorlunda än för de kvinnor som själva valt att lämna sitt land för att bosätta sig i Sverige. I rapporten framhålls att invandrarkvinnor är en ytterst heterogen grupp med olika förutsättningar i det svenska samhället.

I rapporten framhålls vidare att man ofta har haft för snäva utgångspunkter vid diskussioner om invandrarkvinnans situation. De svårigheter som förorsakas av ensamhet, språklig och social isolering har särskilt uppmärksammats medan t. ex. kvinnans arbetssituation sällan har tagits upp. Trots att kvinnorna många gånger inte har kommit till Sverige som arbetskraftsinvandrare visar statistiska uppgifter att de i stor utsträckning är förvärvsarbetande.

Karin Andersson m. fl. tar i motion 1111 yrkande 4 upp situationen för invandrarkvinnorna. Motionärerna som bl. a. hänvisar till jämställdhetskommitténs studie Ds A 1981:2, Invandrarkvinnor och jämställdhet, framhåller invandrarkvinnornas behov av utbildning på olika områden för att kvinnorna skall kunna fungera som fullvärdiga medlemmar i det svenska samhället. Dessutom framhålls vikten av att de kan fylla sina viktiga funktioner som fostrare av nästa generation. Motionärerna hemställer att de förslag till åtgärder som redovisas i invandrarverkets rapport tas till utgångspunkt för ett fortsatt reformarbete för invandrarkvinnor.

Utskottet har utgått från att den i motionsyrkandet åsyftade rapporten är SIV Rapport nr 2/82, Invandrarkvinnor.

De i inledningen till betänkandet redovisade utredningarna visar enligt utskottets mening var för sig och tillsammans att invandrarkvinnans situation visserligen varierar såväl inom som mellan olika invandrargrupper men ändå i flera avseenden är sådan att det behövs särskilda åtgärder för att hennes ställning skall kunna förbättras. Såsom motionärerna påpekat är det inte minst för nästa generation av utomordentlig betydelse att invandrarkvinnan ges verkliga möjligheter att få del av utbildning och övrig service som samhället kan erbjuda. Detta gäller oavsett om hon och familjen blir kvar i Sverige eller väljer att återvända.

Utskottet har i annat sammanhang betonat vikten av kunskaper i svenska språket (se SfU 1983/84:5). Även kunskaperna om det svenska samhället är av stor betydelse för att den enskilde skall kunna ta till vara sin rätt i vårt samhälle. Utskottet noterar med tillfredsställelse att det inom flera samhällsorgan och även inom invandrarorganisationerna pågår verksamhet som direkt syftar till att underlätta för invandrarkvinnorna att få sådana kunskaper. Det är enligt utskottets uppfattning viktigt att detta arbete leder fram till konkreta åtgärder.

Vad gäller barnomsorgen föreligger redan förslag till riksdagen. Socialutskottet behandlar f. n. proposition 1983/84:9 om statsbidrag till barnomsorg och social hemhjälp, vilken bl. a. tar upp frågan om behovet av barnomsorg när invandrarkvinnan genomgår utbildning av olika slag. Vidare bereds inom regeringskansliet en proposition om svenskundervisning för vuxna invandrare.

Som tidigare nämnts har SIV under en följd av år avsatt resurser för ett arbete som är direkt inriktat på invandrarkvinnorna. En utvärdering av denna verksamhet kan väntas ske efter budgetåret 1984/85.

Mot denna bakgrund anser utskottet att det finns anledning att avvakta pågående arbete i riksdagen och inom regeringskansliet ävensom utvärderingen av den speciella verksamheten inom invandrarverket. Utskottet är därför nu inte berett att ta ställning till vilka eventuellt ytterligare insatser som behövs och avstyrker bifall till motion 1111 yrkande 4.

Statligt stöd till invandrarkommuner

Enligt gällande bestämmelser har kommunerna rätt till ersättning av staten för ekonomisk hjälp till utländska medborgare i vissa fall. I förordningen (1979:1120) om ersättning för bistånd till flyktingar m. fl. stadgas sålunda att kommunerna har rätt till ersättning av staten för kostnader för ekonomisk hjälp och – med ett schablonbelopp – för annan social service åt flyktingar och personer med flyktingliknande skäl (1 och 3 §§). Ersättningen lämnas för kostnader som har uppkommit under det år uppehållstillstånd första gången beviljades samt ett visst antal år därefter.

Även för kostnader som avser hjälp åt andra än flyktingar och personer med flyktingliknande skäl kan kommunerna få ersättning av staten. Detta

gäller när kommunerna har haft kostnader för personer som väntar på uppehållstillstånd (väntare). Kostnaderna ersätts av staten när hjälpen har lämnats enligt 6 § socialtjänstlagen. Även i vissa andra situationer kan ekonomisk hjälp från staten utgå för kostnader för väntare.

I proposition 1979/80:38 om ersättning till kommunerna för hjälp till flyktingar m. fl. erinrade föredragande departementschefen om möjligheten att erhålla extra skatteutjämningsbidrag i de fall kommunerna haft speciellt höga kostnader för invandrare. Tanken på särskilda ersättningsregler för angivna situationer avvisades. Behovet av statliga insatser borde i stället enligt propositionen bedömas från fall till fall då särskilda skäl finns. Socialutskottet delade denna uppfattning.

Regeringen har härefter i skilda beslut funnit att det förelegat särskilda skäl att bevilja vissa kommuner ersättning för kostnader som kommunen haft till följd av stor invandring. På samma sätt har regeringen beviljat vissa kommuner extra skatteutjämningsbidrag för deras kostnader på invandrarområdet.

Sture Korpås m. fl. påtalar i motion 2193 att särskilt Uppsala och Enköpings kommuner genom den starka koncentrationen av invandrare har svårigheter att ge invandrarna goda förutsättningar för anpassning och utveckling. Motionärerna efterlyser därför generösare stöd till kommuner med särskild koncentration av invandrare.

Som inledningsvis nämnts föreslår invandrarpolitiska kommittén i betänkandet SOU 1983:29, Invandringspolitiken – Förslag, att staten skall ta ett större ansvar när det uppkommer en situation med stor tillströmning av spontant inresta utlänningar. Sålunda föreslår kommittén att staten bör ta hela ansvaret för de kostnader som kommunerna åsamkas för åtgärder som de är skyldiga att vidta för väntarna. Kommitténs förslag bereds f. n. inom regeringskansliet.

De problem motionärerna tar upp kan redan nu i viss utsträckning lösas inom ramen för gällande lagstiftning. Dessutom pågår beredningen inom regeringskansliet av invandrarpolitiska kommitténs betänkande. Utskottet anser att detta arbete bör avvaktas och att motion 2193 i nu berörd del därför inte bör föranleda någon riksdagens åtgärd.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. beträffande *åtgärder för invandrarkvinnor*
   att riksdagen avslår motion 1982/83:1111 yrkande 4.

2. beträffande *statligt stöd till invandrarkommuner*
att riksdagen avslår motion 1982/83:2193 yrkande 2.

Stockholm den 22 november 1983

På socialförsäkringsutskottets vägnar
SVEN ASPLING

Närvarande: Sven Aspling (s), Nils Carlshamre (m), Gösta Andersson (c), Allan Åkerlind (m), Lars-Åke Larsson (s), Ulla Johansson (s), Siri Häggmark (m), Karin Israelsson (c), Margó Ingvardsson (vpk), Nils-Olof Gustafsson (s), Barbro Nilsson i Visby (m), Ingegerd Elm (s), Inger Hestvik (s), Rune Backlund (c) och Monica Andersson (s).